

[Justitsministeren]

en debat om nye love så kort tid efter. Her er det imidlertid tilfældet, og jeg vil gerne med denne redegørelse åbne for debatten.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 1:

Forespørgsel til socialministeren [om sagsbehandling og erstatninger i arbejdsskadesager].

Af Erik B. Smith (S) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 3/10 84).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 2:

Forespørgsel til udenrigsministeren [om den udenrigs- og sikkerhedspolitiske situation].

Af Anker Jørgensen (S) m. fl.

(Forespørgslen anmeldt 3/10 84).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 3:

Forepørgsel til arbejdsministeren [om udviklingen i arbejdsløsheden og om regeringens vurdering af behovet for en nedsættelse af arbejdstiden].

Af Svend Auken (S) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 3/10 84).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 4:

Forespørgsel til forsvarsministeren [om forsvarrets ordning i perioden 1985-87 får konsekvenser for medlemskabet og kommandoforholdene i NATO].

Af Maisted (FD).

(Forespørgslen anmeldt 3/10 84).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 5:

Forespørgsel til udenrigsministeren [om dansk atomvåbenpolitik].

Af Gert Petersen (SF) og Albrechtsen (VS).

(Forespørgslen anmeldt 3/10 84).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Spørgsmål til ministrene:

Formanden:

Det som nr. 1 opførte spørgsmål (spørgsmål nr. S 35), der er stillet af hr. Qvist Jørgensen (S) til ministeren for kulturelle anliggender, og det som nr. 5 opførte spørgsmål (spørgsmål nr. S 40), der er stillet af hr. Kent Kirk (KF) til landbrugsministeren, udgår efter ønske fra spørgerne til skriftlig besvarelse.

Spm. nr. S 23

2) Til undervisningsministeren af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»På hvilken baggrund kan ministeren udtale, at der ikke er noget kulturelt behov for ændringer i den gældende vejledning for folkeskolens seksualundervisning?«

Skriftlig begrundelse

Det fremgår udtrykkeligt af det københavnske skolevæsens undervisningsplan, som er udarbejdet på grundlag af en ministeriel bekendtgørelse fra 1972, at den obligatoriske seksualundervisning bl. a. skal omfatte pornografi.

Alligevel besluttede nævnet ved en af kommunens skoler at forbyde en lærer fortsat anvendelse af billedpornografi som undervisningsmateriale (Ekstra Bladet den 26. september 1984). Det skal understreges, at den pågældende lærer alene benyttede sig af pornografi, som eleverne selv havde medbragt hjemmefra.

Ganske vist er nævnet nu indstillet på at omgøre eller i hvert fald modificere sin beslutning (Information den 2. oktober), men hele sagens forløb afslører en betydelig usikkerhed omkring seksualundervisningens form og indhold.

Derfor er det også overraskende, at undervisningsministeren ikke kan se noget »stærkt kulturelt behov« for ændring af den gældende vejledning (Information den 1. oktober). Ministeren nøjes med at betone vigtigheden af »tillid mellem lærere og forældre« uden at forholde sig til folkeskolens moralske forpligtelse til at skabe de bedst mulige betingelser for, at eleverne får et ordentligt seksualliv.

Efter spørgerens mening burde undervisningsministeren se positivt på lærerens forslag om nedsættelse af et læseplanudvalg, der kan udarbejde en ny vejledning, som tager højde for den kulturelle udvikling siden 1972 (se igen Information den 1. oktober).

Især forekommer det indlysende at tage konsekvensen af pornografiens legalisering.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Sagen drejer sig som bekendt om, at der er en lærer i det københavnske skolevæsen, som er utilfreds med, at skolenævnet ikke har villet godkende, at der i seksualoplysningen bliver anvendt pornografisk billedmateriale. Jeg kan oplyse, at det af undervisningsmini-

steriets bekendtgørelse af 15. juni 1972 klart fremgår, at der ikke er noget, som forhindrer et skolenævn i at godkende anvendelse af fotografisk billedmateriale, der gengiver erotiske situationer. Men nævnet har altså også ret til at lade være med at godkende sådant undervisningsmateriale.

Det er en tilstand, som jeg har meget lidt lyst til at ændre. Skolenævnet har altså mulighed for at sige ja, men har også mulighed for at sige nej. Derved har vi sikret, at der er et vist minimum af tillid mellem hjem og skole, mellem lærere og forældre. Jeg ved godt, at dette samarbejde kan være besværligt, og at det ikke er altid, den ene part møder frem med tillid på forhånd, men der er ingen vej uden om, at tilliden må skabes, hvis den ikke er der, og derfor må lærerne finde sig i, at det fortsat er skolenævnene, der godkender undervisningsmateriale også i seksualundervisningen.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Ud over de af undervisningsministeren nævnte grunde er der i vejledningen mange andre grunde til, at den bør ændres. Denne bør-ikke- eller fy-fy-holdning, der foreligger til samlejeteknik, til fotografier af erotiske situationer, til lærerens personlige samtaler med den enkelte unge om seksuelle problemer, cementerer fniseriet og hemmelighedskræmmeriet ude i krogene. Denne bør-ikke-holdning er lavet af hensyn til forældrenes og lærernes finfølelse eller måske bornerthed, ikke specielt meget af hensyn til børnene, som jo kan have helt andre interesser end forældrene. Den er kort sagt ikke til primært for børnenes og de unges skyld, tværtimod overlader den jo til den enkelte unge selv at finde ud af: hvorfor gjorde det ikke ondt? Er det mon unaturligt? Er det perverst at bolle i forskellige situationer, der ikke i dagligt sprog måske er de mest gængse? Hvordan boller to bøsser egentlig, og hvad med lesbiske? Må læreren overhovedet bruge ordet »bolle«, eller hører det til den vulgære terminologi, som læreren ifølge vejledningen ikke bør anvende?

Også af disse grunde bør vejledningen ændres, så den passer til den virkelighed, vi lever i i dag, hvor pornografien jo er frigjort, hvor der har været nogle debatter om kvinders og mænds orgasme, hvor der har været

[Elisabeth Bruun Olesen]

debatter om børsers og lesbiskes og sadomasochisters seksualitet. De krav, jeg har omtalt her, opfylder den ikke; tværtimod forhindrer den en mere frigjort holdning til disse ting.

Formanden:

Formanden finder ikke, at udtrykket »bolle« er et parlamentarisk udtryk.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Hvad er så det parlamentariske udtryk for den situation?

Formanden:

Som bekendt diskuterer man ikke med formanden. Jeg giver ordet til undervisningsministeren.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne protestere mod det indtryk, der her er givet af den gældende vejledning om seksualundervisning i folkeskolen. Jeg står med den og skal gerne overlade spørgeren et ekstra eksemplar, som jeg tilmed har taget med.

Der står f.eks. i målsætningen, at skolen må søge at udvikle åbenhed over for menneskelivets seksuelle sider. Skolen må søge at formidle denne åbenhed gennem en holdning, der kan skabe tryghed hos eleverne. Skolen må søge at meddele en viden, der kan bidrage til, at eleverne kan undgå den usikkerhed og frygt, som ellers ville kunne give dem problemer, osv. osv.

Det er en efter min mening forbløffende moderne og tidssvarende vejledning, og jeg har i hele den debat, der har været, ikke bemærket én eneste, som kunne fremdrage passager, der var noget i vejen med. Hvad angår dette med, om lærerne må bruge det ene eller det andet ord, står der udtrykkeligt, at man fraråder det, men det betyder ikke, at det er forbudt. Man fraråder det, og jeg synes, det er helt i orden, at der står i ministeriets vejledning, at man fraråder det, for som jeg har sagt flere gange, er der måske forskel på det ordvalg, man bruger på Nørrebro, og det ordvalg, man bruger i Lemvig og i Harboør, og derfor synes jeg ikke, det gør noget, at ministeriets vejledning, som jo kun er en vejledning, holder sig på den forsigtige side med hensyn til gloser.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg giver undervisningsministeren ret i, at målsætningen er smuk, men mål og midler skulle jo helst høre sammen. Jeg har faktisk også vejledningen og har også læst den, men alle de eksempler, jeg tog frem, siger, at det og det og det bør man ikke, og når man fraråder, siger man også indirekte til lærerne: det må I helst ikke gøre. Dermed gør man det sværere og mere bornert at få en seksualundervisning frem, som er tidssvarende. Hele den debat, der har været nu, viser da også, at der er sået tvivl om, hvorvidt man må bruge pornografi. Godt nok ender det nok med en form for »på den ene og på den anden side«, hvor man godt må bruge det, børnene selv kommer med, men hvor læreren ikke må foretage et aktivt valg og selv komme frem med nogle fotografiske billeder, der måske var bedre end dem, børnene fandt frem til, og som bedre viste, hvad det hele egentlig drejer sig om.

Derfor er der meget god grund til at ændre alle disse »bør«er, der står på 6 forskellige sider i vejledningen, på side 29, 33 osv., så målsætningen kunne blive opfyldt, hvad den ikke kan i dag.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil bede fru Elisabeth Bruun Olesen om at holde begreberne adskilte på rette måde i denne diskussion. Der er ikke tale om, at jeg som minister eller at ministeriet som ministerium forbyder den enkelte lærer at gøre det ene og det andet. Det drejer sig om, at læreren må have skolenævnets godkendelse af undervisningsmaterialet; det er det, det drejer sig om.

Så har vi en vejledning, som råder lærerne til forsigtighed med hensyn til brug af gloser. Ja men tænk, det synes jeg da er et godt ord, og det har jeg begrundet i det første svar, jeg gav. Det er jo ikke nogen tvang over for læreren, men det er et råd om at være forsigtig, og det vil jeg gerne stå bag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 46

3) Til *undervisningsministeren* af:

Jytte Andersen (S):

[Jytte Andersen]

»Kan ministeren oplyse, hvordan de 100 mill. kr., der søges bevilget ekstra til voksenuddannelserne i 1985, vil blive fordelt på følgende områder: højskoleloven, lov om prøveforberedende enkeltfagsundervisning for voksne, lov om specialundervisning, fritidsloven, lov om arbejdsmarkedsuddannelser og daghøjskoleområdet?«

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg forstår godt, at spørgeren stiller dette spørgsmål, for der har været forlydender fremme i dagspressen og i Radioavisen om, at dette program for en øget undervisning af voksne nu skulle være blevet reduceret til det rene ingenting. Jeg synes, det er helt i orden, at spørgsmålet bliver stillet.

Jeg ville gerne i dag kunne give en helt udtømmende redegørelse, men det kan jeg ikke. Jeg kan til gengæld forsikre spørgeren om, at folketingets uddannelsesudvalg meget snart, i løbet af højst et par uger, vil modtage en redegørelse for, hvorledes vi vil følge 10 punkts programmet op, det program, der blev vedtaget her i foråret, og vi vil prøve at være detaljerede, sådan at spørgeren kan være orienteret om, hvad der sker på de enkelte punkter. Til den tid vil jeg også gøre rede for, hvorledes de 100 mill. kr., der er afsat, tænkes anvendt til gavn for voksenundervisningen i Danmark.

Jytte Andersen (S):

Jeg er glad for ministerens forståelse for, hvorfor jeg stiller spørgsmålet, men jeg synes ikke, der er megen grund til at sige tak for svaret, for der var faktisk ikke noget svar på det spørgsmål, jeg stillede. Men jeg er glad for, at ministeren, sådan som jeg opfattede det, afkræftede de oplysninger, der er fremgået af dagspressen, om, at de 100 mill. kr. er beskåret til 10 mill. kr., når det drejer sig om den almene voksenuddannelse.

Jeg synes egentlig, at ministeren skylder os at løfte sløret lidt mere for, hvad der er under planlægning. Af betænkningen fremgår det meget klart, at der skal ske en forstærket indsats i forhold både til det almene og til det erhvervsrettede, men i statsministerens åbningstale var hovedsigtet med voksenuddannelserne det erhvervmæssige. I lovkataloget er hovedsigtet den erhvervmæssige del af efteruddannelsen, og også i det regerings-

papir, som vi jo efterhånden alle har, er hovedvægten lagt på den erhvervsorienterede uddannelse. Derfor mener jeg, ministeren burde løfte sløret for, hvordan den almene del af de efteruddannelsesressourcer, som vi forventer, fordeler sig på henholdsvis højskoleloven og prøveforberedende undervisning, specialundervisning og fritidsloven samt ikke mindst daghøjskoleområdet, som jo hører med til den almene del af voksenuddannelsen. Det synes jeg ministeren skylder folketinget at løfte sløret lidt mere for, end ministeren gjorde det i sin besvarelse.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan løfte sløret så meget, at jeg kan sige, vi absolut ikke har glemt den almene voksenundervisning. Som sagt vil jeg meget hurtigt komme med en redegørelse for, hvorledes vi fordeler de afsatte midler. Jeg forlanger ikke, at spørgeren skal takke mig for det svar, jeg har givet i dag, jeg har faktisk givet en god begrundelse for, at hun slet ikke har nogen grund til at takke mig i dag, men til gengæld kan jeg garantere for, at hun vil få grund til at takke mig, når redegørelsen kommer.

Jytte Andersen (S):

Det ville glæde mig meget, hvis jeg skulle komme i den uvante situation, at jeg kunne takke undervisningsministeren, men jeg tager undervisningsministerens bemærkninger i dag som en afkræftelse af de oplysninger, der fremgik af Politiken lørdag den 6. oktober 1984 om, at de 100 mill. kr. var beskåret til 10 mill. kr. i forhold til den almene del af undervisningen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 45

4) Til boligministeren af:

Albrechtsen (VS):

»Hvad vil ministeren gøre for at hindre de katastrofale huslejestigninger på en række kollegier, som er en følge af den ændrede huslejetilskudsordning, der gennemførtes i lov om ændring af lov om boligbyggeri i foråret 1984?«

Skriftlig begrundelse

[Albrechtsen]

Virkningerne af den omlægning af huslejetilskudsordningen for kollegierne, som blev vedtaget i foråret (lov om ændring af lov om boligbyggeri), viser sig nu.

Ifølge Jyllands-Posten den 5. oktober 1984 stiger huslejen på nogle kollegier op til 55 pct. På Søholtkollegiet i Silkeborg stiger lejen pr. 1. november fra 846 kr. til 1271 kr. (23 m²-værelse) og 640 kr. om måneden i en halvanden værelses lejlighed.

Også kollegiet på Hjejlevej i Silkeborg rammes ifølge Jyllands-Posten af store stigninger.

Ifølge Politiken den 5. oktober 1984 rammes 500 beboere på Hjortespringskollegiet og Herlevkollegiet af stigninger på op til 300 kr. som følge af de nye tilskudsregler.

Da lovforslaget i foråret (den 3. april 1984) var til 1. behandling i folketetinget, gjorde bl.a. spørgeren opmærksom på, at der var tale om en uklar bemyndigelseslovgivning (tidligere var kollegianerne sikret et maksimalt loft over huslejen), og flere ordførere var bekymrede over virkningen.

Nu viser virkningerne sig altså at være så voldsomme, at der er tale om stigninger på en række kollegier, som kollegianerne, der jo hører til de økonomisk dårligst stillede i dette land, simpelt hen ikke kan klare at betale.

Eller som formanden for de to Herlevkollegier betegner virkningen i Politiken: en katastrofal forringelse af de studerendes økonomiske situation.

Boligministeren (Bollmann):

Jeg kan sige, at der i det næste studieår ligesom forrige år vil blive anvendt op til 20 mill. kr. i huslejetilskud, og at den gennemsnitlige leje for et normalt kollegieværelse i det kommende år vil ligge på omkring 775 kr. Det er altså en stigning på kun 4 pct. i forhold til indeværende år.

Det er klart, at der, når man foretager en sådan omlægning, som vi har gjort det, og det har folketetinget jo med stort flertal vedtaget, vil være nogle, der får mere, og nogle der får mindre i tilskud. Det har faktisk også været hensigten med denne omlægning. Det, der var hensigten, var jo netop, at lejen og boligens standard skulle komme til at passe noget bedre sammen, og det mener vi også med de oplysninger, vi er i besiddelse af, faktisk er det, der er sket.

Jeg kan oplyse, at en række kollegier, en række værelsesenheder, som ikke tidligere har fået tilskud, nu får, og samtidig er det jo klart, at nogle, der har fået høje tilskud, har fået deres tilskud reduceret for at få regnskab til at balancere. Men den samlede virkning er altså, at der i år kan ydes tilskud til 63 kollegier mod kun 45 kollegier sidste år, og det betyder, at 13.600 enheder får tilskud mod 11.600 sidste år, og herudover er der jo tilskud til visse ungdomsboliger.

Både med den målsætning og med den vedtagelse i folketetinget og med de erfaringer, vi har indtil nu, har jeg ikke fundet, der er behov for at foretage generelle ændringer på nuværende tidspunkt.

Albrechtsen (VS):

Jeg vil starte med at sige, at jeg er meget skuffet over boligministerens besvarelse af dette spørgsmål, især fordi boligministeren slet ikke kommer ind på det konkrete problem, der ligger i sagen. Boligministeren omtaler, at der kommer flere kollegier ind, og omtaler den gennemsnitlige leje osv., men det er jo ikke det, sagen drejer sig om. Sagen drejer sig om de kollegier, som på grund af den omlægning, boligministeren selv omtalte, kommer ganske katastrofalt i klemme. Jeg har ikke noget overblik over, hvor mange kollegier der bliver ramt i den størrelsesorden, som har været fremme i dagspressen, men der har i hvert fald været nævnt 4 kollegier, hvor stigningerne har et sådant omfang, at de studerende slet ikke kan bære det. Jeg har i og for sig ikke spurgt efter en generel omlægning. Jeg har spurgt efter en konkret løsning på dette konkrete problem for det antal kollegiers vedkommende.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren virkelig mener, det kan være rigtigt, at disse kollegianere på dette formentlig og forhåbentlig begrænsede antal kollegier skal udsættes for en årlig huslejestigning på mellem 3.000 og 5.000 kr., hvilket jo er 5-10 pct. af deres indkomst. Det er en katastrofal huslejestigning, og det er en katastrofal udhuling af deres indkomst i en situation, hvor de måske i forvejen betaler mellem en femtedel og en fjerdedel af deres indkomst i husleje og ikke kan bære mere. I den situation hjælper det jo ikke, at ministeren henviser til, at gennemsnitshuslejen på kollegierne er sådan og

[Albrechtsen]

sådan, når det rent faktisk er en katastrofe for dem, der bor på disse kollegier. Jeg vil gerne spørge ministeren, om de tilfælde, som sagen her virkelig drejer sig om, ikke gør indtryk på ministeren.

Kaj Poulsen (S):

Jeg vil gerne følge spørgsmålet op. Da vi sidste år i boligudvalget behandlede forslaget om ændret kollegiestøtte, gjorde udvalget jo en hel del ud af at få afklaret, hvad disse omlægninger ville betyde for kollegianerne, idet det var afgørende for, at ministeren kunne få det brede flertal, som han fik for forslaget. Jeg har fundet papirerne frem til lovforslag nr. L 145, som vi behandlede i sidste samling.

I bemærkningerne til ministerens forslag står der: »Det ydede tilskud i 1984 og 1985 til det enkelte kollegium vil beløbsmæssigt blive fastholdt uændret i studieårene 1985-86 og 1986-87. Dette indebærer, at udviklingen i lejen for kollegier m.v. stort set vil følge den almindelige prisudvikling.«

Af de eksempler, vi i boligudvalget har fået af ministeriet på, hvad der kunne ske på dette område, kan vi se, at det ligger på omkring 90-100 kr. om måneden i værste tilfælde.

Må jeg spørge ministeren: har de tal, vi har set på 350-400 kr.s huslejestigning for kollegianerne, overrasket ministeren, og vil ministeren i givet fald gøre noget for at hjælpe de kollegier igennem denne voldsomme huslejestigning?

Boligministeren (Bollmann):

Jeg kan sige til begge spørgerne – og det er jo også bekendt – at da vi gennemførte ordningerne, lagde vi vægt på, at der skulle være en større egeninteresse i at begrænse stigningerne. Der er ikke noget overraskende for mig i, at det også har virket i praksis. Men man spørger, som om hele stigningen i huslejen skyldes den ændring, og det er jo ikke tilfældet.

Jeg kan nævne, at det for tre af de kollegier, der har været omtalt i dagspressen, og som også hr. Albrechtsen henviser til i spørgsmålet, betyder, at huslejetilskuddet kun ændres med omkring 100 kr. pr. måned, og det vil sige, at den øvrige stigning skyldes andre faktorer. Jeg skal dog sige, at omlæg-

ningen for Søholtkollegiets vedkommende betyder en stigning på omkring 200 kr. pr. måned.

Jeg synes også, man lige skal være opmærksom på, at de varslede huslejeforhøjelser er kommet nogle måneder ind i studieåret; hvis man fordeler huslejestigningen ud over hele året, ser det ikke så voldsomt ud.

Men jeg vil gerne igen sige, at jeg ikke føler, der er behov for nogen generel ændring, men hvis der skulle være ganske særlige problemer, er det klart, at vi vil prøve at se på dem. Så må vi tale med boligstyrelsen, om der eventuelt er behov for en regulering, en omberegning af støtten. Men som sagt er der fastsat rammer – der er fastsat en målsætning i den lov, der blev vedtaget – og derfor tror jeg ikke, man kan påstå, det er så katastrofalt. Det skyldes altså ikke kun den omlægning, det skyldes også, at man måske ikke i tilstrækkelig grad har været opmærksom på at begrænse huslejestigninger i øvrigt.

Albrechtsen (VS):

Det glæder mig, hvis jeg må forstå boligministerens bemærkning sådan, at der dog nu er en vilje til at se på de enkelte konkrete sager, men derudover er jeg fortsat meget utilfreds med besvarelsen.

Jeg vil gerne sige tak til hr. Kaj Poulsen for det indlæg, han kom med. Jeg har også set på disse papirer. Det er jo ganske rigtigt, at det værste af disse eksempler, der var i de beregninger, der blev fremlagt for boligudvalget, så vidt jeg kan se, var noget med 55 kr., og nu nævner ministeren, at den umiddelbare virkning når op på omkring 200 kr. Det viser, at det materiale, der forelå, ikke belyste disse særlige tilfælde, hvor det slår så grelt igennem.

Men så vil jeg gerne spørge ministeren, om ministeren ud over at stille sig positivt til de konkrete tilfælde, hvor der er disse problemer, vil tilstille boligudvalget en samlet oversigt over sagerne, således at vi i hvert fald kan drøfte det dér for om muligt, hvis ministerens indsats ikke er helt tilfredsstillende, at etablere et flertal for at få løst disse problemer. Det vil jeg bede ministeren om i hvert fald at få et tilsagn om.

Kaj Poulsen (S):

[Kaj Poulsen]

Jeg kan ikke takke ministeren for svar på de spørgsmål, jeg stillede ham, for jeg fik overhovedet ingen svar, og jeg ved ikke, om det så skal betragtes som et svar. Men nu sagde ministeren i sit svar til hr. Albrechtsen, at ministeren, hvis der var ganske særlige problemer, ville gå til boligstyrelsen og ministeriet og prøve på at løse problemerne.

Mener ministeren, at huslejestigninger for kollegianere på 350–400 kr. er udtryk for ganske særlige problemer? Jeg vil faktisk gerne have svar på, om disse tal har overrasket ministeren. Hvis jeg ikke får noget svar, kan det så tages som et udtryk for, at ministeren bevidst har undladt at oplyse folketingets boligudvalg om disse problemers opståen, da loven skulle gennemføres?

Boligministeren (Bollmann):

Hvad hr. Kaj Poulsen selv lægger i mine svar og ikke lægger i dem, skal jeg ikke kommentere; men det er klart, at jeg ikke har haft mulighed for at kende regnskaberne eller budgetterne for de kollegier, der er tale om, for ½ år siden. Det tror jeg næsten er overflødigt at kommentere.

Må jeg så sige til hr. Albrechtsen, at jeg går ud fra, at der kommer et spørgsmål i boligudvalget, og jeg kan give tilsagn om, at vi dér som sædvanlig vil give svar på de spørgsmål, der stilles.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Arne Jensen: spm. nr. S 7

Arentoft: spm. nr. S 25

Spm. nr. S 7

Til *fiskeriministeren* (2/10 84) af:

Arne Jensen (S):

»Kan ministeren af- eller bekræfte den konservative miljøpolitiske ordførers, Ahlmann-Ohlsens, udtalelser til Jyllands-Posten om, at forurening i Limfjorden alene kan

tilskrives fiskernes lemfældige omgang med fiskeaffald og de fisk, som aflives med slag i hovedet undervejs mod havn?»

Begrundelse

Ifølge Jyllands-Posten udtaler den konservative miljøpolitiske ordfører, Ahlmann-Ohlsen, at der foreligger en officiel rapport, der godtgør, at fiskerne og i mindre grad industrier langs Limfjorden er skyld i den tiltagende forurening. Bl.a. fremfører Ahlmann-Ohlsen, at problemerne omkring Cheminova ikke skyldes udledning af kemikalier fra denne fabrik, og at Cheminovas forureningsproblemer er blevet forvansket af presse og TV.

Udtalelser fra lokale fiskere går i en ganske anden retning, og ministeren bør af hensyn til den videre forureningsbekæmpelse i hele Limfjordsområdet præcisere regeringens holdning.

Svar (5/10 84):

Fiskeriministeren (Grove):

Jeg går ud fra, at der i spørgsmålet henvises til indlæg i Jyllands-Posten den 19. september 1984 af Niels Ahlmann-Ohlsen.

Spørgsmålet giver mig anledning til at fremhæve, at der endnu mangler meget i forureningsbekæmpelsen både i de indre farvande, i fjordene og i Nordsøen. Der er mange årsager til forureningen af vore farvande.

Jeg er meget opmærksom på forureningen og vil fortsat arbejde på at få den fjernet.

Spm. nr. S 25

Til *statsministeren* (2/10 84) af:

Arentoft (FP):

»Kan statsministeren bekræfte, at ved beregningen af den skønnede årlige stigning i bruttonationalproduktet (BNP) på over 3 pct. fra 1982 til 1985 indgår stigninger i det offentlige lønninger som en væsentlig faktor?»

Begrundelse

Der henvises til den omdelte »Statsminister Poul Schlüters åbningsredegørelse i folketinget den 2. oktober 1984«, side 4, de to sidste afsnit.

[Arentoft]

Der er noget ejendommeligt ved et system, der øger BNP, når det offentlige lønudgifter stiger, og det kan medvirke til at give en falsk tryghed i befolkningen.

Svar (3/10 84):

Statsministeren (Poul Schlüter):

De tre pct. er udtryk for den reale eller mængdemæssige stigning og er altså helt upåvirkede af stigning i lønninger eller priser.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 17:

Forslag til lov om tilskud til strukturprojekter inden for jordbruget.

(Fremsat 3/10 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Stavad (S):

Selv om det er et helt nyt lovforslag, vi står med her, kan vi konstatere, at det ikke er den store revolution, vi er udsat for, men at det er nogle forholdsvis beskedne ændringer i forhold til den lovgivning, som i forvejen er gældende.

Jeg vil gerne på socialdemokratiets vegne sige, at de ændringer, som fremgår af lovforslaget og bemærkningerne dertil, ud fra vores synspunkt er nogle ganske fornuftige ting, som inddrages under ordningen i og med, at man kan give tilskud til pilotprojekter, at man kan få en bedre energiudnyttelse, og de ting, der i øvrigt måtte ligge heri. Derfor skal der fra vores side lyde en tilslutning til forslaget. Der er nogle enkelte ting, vi gerne vil have kigget nærmere på i udvalget, og det skal der selvfølgelig blive afleveret spørgsmål om, og så har vi mulighed for at tage det op dér.

Der er et enkelt punkt, som ministeren ikke kan fortænke mig i specielt at glæde mig over, og det er det punkt, der hedder, at hvis man afhænder produktionsudstyr inden for en nærmere fastsat periode, kan beløbene kræves tilbagebetalt, hvis man ikke har fået en tilslutning i ministeriet til, at man må sælge det.

Det er jo den diskussion, som ministeren og jeg har ført i efterhånden et par år, om støtte under projektstøtteordningen, hvor der senere er lavet sale-and-lease-back-arrangementer, og hvor vi nu får fastsat, at man ikke kan afhænde og samtidig beholde støtten i egen lomme.

Selvfølgelig må vi sige, at forslaget ikke har så stor reel betydning, efter at vi har fået den leasinglovgivning, vi vedtog i folketinget i december sidste år. Men jeg synes, det er rigtigt – fordi der også kan opstå andre situationer, hvor man sælger produktionsudstyr, som man har fået tilskud til – at vi herigenem sikrer, at der i hvert fald ikke kan sættes noget spørgsmålstejn ved, at pengene kan kræves tilbagebetalt.

Hvad angår de støttebeløb, der er udbetalt under den gamle lovgivning, har vi jo et hængeparti, som vi må vende tilbage til i en anden sammenhæng, for jeg mener stadig væk, at der dér er behov for at tage fat på de beløb, der er udbetalt efter min opfattelse uberettiget, men det hører ikke hjemme under denne lovgivning.

Socialdemokratiet kan støtte dette lovforslag, og vi vil gå positivt ind i udvalgsarbejdet.

Carl Martin Christensen (KF):

Da det konservative folkepartis ordfører i denne sag, hr. Rønholt, ikke kan være til stede, skal jeg fremkomme med nogle få bemærkninger om dette lovforslag fra landbrugsministeren.

Vi kan naturligvis tilslutte os dette lovforslag alene af den grund, at jeg synes, der ligger nogle forenklinger i det, men der er også nogle rent praktiske ændringer, som gør, at jeg synes, dette forslag er bedre end den lov, som eksisterer i forvejen. Socialdemokratiets ordfører var inde på nogle af de problemer, der har været rejst i forbindelse med sale-and-lease-back-arrangementer visse steder, og jeg synes, det er vældig fornuftigt, at man nu i den kommende lov får taget højde for, at den slags ting ikke vil kunne misbruges fremover.

Jeg skal blot på det konservative folkepartis vegne give tilslutning til lovforslaget.

Sønderby (V):